

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΑΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Εν Ἀθήναις φρ. 15—Εν δὲ ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 16.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Εν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα 20.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 1.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

ΕΑΝ ΗΜΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ.

Παρήλθε καὶ ἡ μόδα τῶν αὐτοκράτορων, ὅπως θὰ παρέλθῃ καὶ ἡ μόδα τῶν βασιλέων. Καὶ μάλιστα πολὺ παρτάθησαν οἱ ὄχληροι αὐτοὶ συρμοί. Τὰ πτωχὰ καπελίνα τῶν Κυριῶν ἀλλάσσουν κατὰ μῆνα. Αἱ ἐσθῆτες τῶν μακραίνου, κονταίνου, συστέλλονται, διαστέλλονται· ἐνίοτε λαμβάνου ὄψιν ἀνδρικήν· πάλιν ἀπογυμνακίζονται· προσλαμβάνου οὐρανὸν τὴν κόβου· ἐντείνονται ἐπὶ τῶν γυναικείων μελῶν, ὡς χορδὴ σχοινοβάτου ἢ ὡς σὰρξ εἰκοσιπενταετοῦς σφριγώσης, ἐφ' ἧς διολισθαίνει καὶ ἡ ἰσχυροτέρα θωπεία ὡς σταγῶν ὑδραργύρου ἢ πλαδαροῦνται ὡς ὑδρὰ κρέατα παχυσάρκου Κυρίας· προσλαμβάνου χίλια accessoires· ταινίας ἐδῶ, κωδωνίσκου ἐκεῖ· ἀρπάγας, κομποστοιχίας· γίνονται ὅ,τι θέλεις ἐν διαστήματι δύο, τριῶν, ἕξ τὸ πολὺ μηνῶν.

Ἄλλ' οἱ Βασιλεῖς; Οἱ Αὐτοκράτορες; Μένουν καρφωμένοι ἐπὶ τῶν θρόνων τῶν ὑποβάλλοντες ἑαυτοὺς εἰς βλακώδη τυραννίαν, ἕξ ἧς τοὺς ἀπελευθεροῦσι πάλιν οἱ πτωχοὶ λαοί, λαμβάνοντες οἶκτον πρὸς αὐτοὺς καὶ διὰ μιᾶς τρικλοποδιᾶς, ἐπὶ τὸ μαγκικώτερον, πέρτον κάτω.

Τί ἄνθρωποι! Νὰ ὑπομένου ὡστὲ ὀλοκλήρον βίον νὰ συνταυτίζου μετὰ μιᾶς διαρκοῦς, παρατεταμένης, προσωποδορίας. Ἐγὼ, δεσποινίς μου, δὲν μπορῶ μίαν ὥραν νὰ ὑποφέρω προσωπίον. Αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μασκαράδες τριάντα ἔτη, πενήντα ἔτη, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα, τρώγοντες, διασκεδάζοντες, περιπατοῦντες, τίς εἶδεν ἂν καὶ κοιμώμενοι δὲν ἀναγκάζονται νὰ κοιμῶνται βασιλικῶς!

Νὰ ἦσαν τοῦλάχιστον θεοσεβεῖς! Νὰ ἐπίστευαν εἰς ἄλλην ζωὴν, εἰς ἄλλον κόσμον! Ὅθ' ἠλπίζαν ὅτι θὰ ξεμασκαρευόντο ἅμα ἦνοιγεν ὁ Πέτρος. . . . Τί Πέτρος, τί Πέτρος! Κάνεις ἀπ' αὐτοὺς δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὸν

Παράδεισον. *Ἄν ὑπάρχῃ παράδεισος, θὰ μεταβῶμεν εὖ, ὠραία μου, κ' ἐγὼ καὶ δὲν θ' ἀρήσωμεν κἀνένα ἄλλον. Δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐννοῶ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ ἦμαι ἴσχυος, νὰ μὴν ἐρχωμαι εἰς πειρασμόν, διότι ἄλλως μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν εἰς τὴν κόλασιν. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ, ἂν πλὴν ἐμοῦ δὲν ὑπάρχῃ ἐντὸς τοῦ παραδείσου κίνεῖς ἄλλος ὁμόφυλός μου. Ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρον. . . τί διάβολο! δὲν ἐλπίζω νὰ ὑπάρχῃ φόβος. Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶναι χειρότερος τοῦ ἀπεξηραμμένου συνταγματάρχου, εἰς ὃν ἐμπιστεύονται τὸ χαριέστερον πουλὶ τοῦ. . . Ἄ! δάγκασα τὰ χεῖρά μου διὰ νὰ μὴν τὸ πῶ. Τοὺς ἀγγέλους δὲν τοὺς φοβοῦμαι, διότι ὡς καλὸς χριστιανὸς πρὸ πολλοῦ ἀνέγνων εἰς τὴν κατήχησιν τοῦ δαμαλά ὅτι οἱ ἀγγελοὶ δὲν ἔχουσι σάρκα καὶ αἷμα, οὐδὲ διαφορὰν γένους». Τοιοῦτους γελοίους ἀντεραστὰς δὲν τοὺς φοβοῦμαι.

**

Ἐὰν ἡμῖν αὐτοκράτωρ!
Τῆς Ῥωσσίας μάλιστα!
Ἀκούσατε τί θὰ ἡμῖν.
Πόθεν ν' ἀρχίσω;

*Ὅταν κατακλίνωμαι ἢ ὅταν ἐξυπνώ; Αὐτὰ τὰ δύο εἶναι ἐναλλάξ τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὰμέγα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἄλλοι ἀρχίζου τὸ ἀγράφητον αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὰμέγα καὶ πάνε πάντ' ἀνάποδα, ἄλλοι ἀπὸ τὸ ἄλφα καὶ αὐτοὶ πορεύονται πάντοτε μετὰ τὸ κατ' εὐθείαν καὶ μέχρι τοῦ τάφου τῶν ἀκόμη.

Ἴδού· πῆτε ὅτι ἐπεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἐγὼ, ὁ Αὐτοκράτωρ, σκύπτω τὴν σκουφόλευκον κεφαλὴν μου ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ κυττάζω καλὰ, καλὰ νὰ μὴν εἶναι κἀνένας μηδενιστὴς κρυμμένος ἀπὸ κάτω. Ἐπειδὴ δὲ ἄλλοτε περιτριγυρίζου καὶ τὰ ἐμαρῖα ἀκόμη καὶ τὰ συρτάρια καὶ τοὺς πολυελοῦς καὶ τὰς λυχνίας καὶ τὰ κομμῶ, καὶ τὰ πλέον μυστηριώδη βάζα, μήπως ἀνακαλύψω τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς ἢ τοῦ ὠτίου μηδενιστοῦ δαίμονος, διέταξα νὰ κάμουν τὰ πάντα γῆν

Μαδιάμ εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ νὰ μὴν ἀφίσουν εἰμὴ μίαν μόνον κλίνην καὶ ἓνα λεπτὸν τάπητα, ἵνα μὴν ὑποπτεύωμαι ὅτι παχὺς τάπητος δύναται νὰ κρύψῃ μηδενιστὴν.

Τὴ Βάσανο, ἔ; Σὺ, ἀναγνώστριά μου, μάλις σκέπτεσαι νὰ ρίψῃς ἐν βλέμμα κάτῳθεν τῆς βδοκλίνης σου, ἵνα μὴ τυγχόν ἕνεκα ἀφαιρέσεως εὐρεθῶ ἐκεῖ κάπου, γράφων ὕλην διὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐπὶ τέλους ἔπεσα. Διώκω δι' ἐνὸς αὐτοκρατορικοῦ οὐκαὶ οὐδ' ἄλλας τὰς μαύρας ἰδέας ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου μου καὶ θέλω, ἀποφασίζω, διατάσσω νὰ κοιμηθῶ. Πλὴν . . . κρ. . . κρ. . . ἡ ἀναθεματισμένη καργιάλα — ἡ δημοκαταληξία τῆς μόνον μαργιάλα — τρίζει . . . «ὦπ! ὦπ! ἐγείρομαι. Ροκιτάνσκη! Πονιάσβσκη! Γρηγορόφ! Φιλοζορόφ! Γορτοκώφ! φωνάζω ὄλους τοὺς σωματοφύλακός μου, εἴτινες εἰσέρχονται εἰς τὸν κοιτῶνά μου μετὰ τὴν ξίφη ἀνεσπασμένα καὶ τὰ βρόδλβερ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Ἐγὼ δ' αὐτοκράτωρ, ὁ παντοδύναμος, γυμνός, γελοῖος, καὶ τρέμων. — Ἀκούσατε τίποτε, καμμίαν ἐκρηξίν; — Τοῖς λέγω. — Ὅχι, Μεγαλειότατε. — Οὐτ' ἐγώ.

Καὶ κατακλίνομαι. Ἀκόμη ἐν τριξίμο, ἀκόμη μίαν φοράν κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, οἱ σωματοφύλακες μέσα, ἢ αὐτὴ σκηνή, γελοῖος τὸ δεύτερον, γελοῖος τὸ τρίτον . . . Ἐπὶ τέλους κουράζομαι, ἐντρέπομαι, κολυμβῶ εἰς ἰδρώτα, μετὰ καταλαμβάνει ἀντὶ ὕπνου εἶδος τι ἀναισθησίας, εἶδος ζωϊκοῦ θανάτου καὶ ἡσυχάζω.

Τὸ πρῶτον . . . δὲν μπορῶ νὰ μείνω λεπτὸ μόνος. Νομίζω ὅτι δὲν ἔγινε τὴν νύκτα δυνατόν νὰ γίνῃ τὴν ἡμέραν. Ὑποπτεύομαι τὸν κοιτῶνά μου μεταβαίνω εἰς ἄλλο δωμάτιον . . . ἐνδοθῶ τὸ ὑποπτεύομαι καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ βάζω τὸ πανταλόνι μου καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν ἀντίθετον πτέρυγα νὰ βάλω τὸ γελέκο μου καταβαίνω ἀκόμη ἐν πάτωμα νὰ βάλω τὴν βροδεγκόταν μου καὶ τρέχω ὡς τὸ ὑπερφῶν νὰ δέσω τὴν κραβάτα μου καὶ ἔνιτσι, ἐὰν κατώκουν ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν στεγῶν, θὰ ἐβλεπαν τὸν αὐτοκράτορα τῶν ἐκεῖ ἐπάνω νὰ νίπτεται, διότι πᾶσα ἐργασία ἥτις διαρκεῖ λεπτά τινα τῆς ὥρας, μετὰ φοβίζει, μετὰ καθιστᾷ τρελλόν, νομίζω ὅτι θὰ τὴν διακόψῃ ἡ ἐκρηξίς . . .

Παίρνω τὸν καφέ μου. Εἶναι γλυκύτατος καὶ ὁμοῦ μου φαίνεται πικρότατος τὸν παίρνω καθήμενος νομίζω ὅτι δὲν θὰ προφθάσω νὰ σηκωθῶ ἀν' συμβῇ ἡ ἐκρηξίς τὸν παίρνω ὀρθός νομίζω ὅτι θὰ πετάξω οἱ πόδες μου τρέμων, ὁ καφὲς χύνεται καὶ ἔρχονται καὶ μετὰ σκουπίζουν καὶ ἐπειδὴ τὸ παθαίνω συχνά, τῆς ἄλλαις μία Κυρία τῆς τιμῆς, ἥτις δὲν ξέρω πῶς ἔλαβε τόσο θάρρος, μετὰ ἤρωτα: — Μεγαλειότατε, μήπως θέλετε καμμία σαλιάρη;

Νὰ περιπατήσω! Ποῦ; Ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων; Φοβοῦμαι μίαν. Ἐπὶ τῶν ἵπποδρομίων; Ἐκεῖθεν διέρχονται οἱ σωλήνες τοῦ ἀερίφωτος. Φοβοῦμαι μίαν. Εἰς τὸ δάσος; Φοβοῦμαι πυροβολισμῶν. Εἰς τοὺς κήπους μου; Ἐκεῖ δὲν ἀπεπειράθησαν νὰ με δολοφονήσουν; Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου; «ὦ! ἀκούω τ' ὄνομά του καὶ ταυματορίζω. Οὔτε νεκρὸν νὰ μὴ με βάλουν μέσα. Ἐφ' ἀμάξης; Ἐκ τοῦ φόβου τῶν περὶ τῆς ζωῆς μου οἱ δυστυχεῖς ἡνίοχοι τρέχουν ἀπὸ βυτῆρος καὶ μοῦ κόπτεται ἡ ἀναπνοή. Νὰ παγοδρομήσω; Δὲν εἶμαι ἀσφαλῆς ἐπὶ σιδήρου βαίνων, θὰ εἶμαι ἐπὶ πάγου; Καὶ ὁμοῦ χθὲς, ἐπὶ ἀνεγίνωσκον εἰς τὸ Μεγαλὸ κώδικος καὶ χειλίων τοῦ Μυσσέ:

Un soldat qui va son chemin
Se moque du tonnerre,
Il tient son sabre d' une main
Et de l' autre son verre!

Ἐγὼ καὶ μετὰ τὰ δύο μου χεῖρα κρατῶ τὴν καρδιά μου νὰ μὴ μοῦ φύγῃ.
Ἄν ἦτο δυνατόν ἐναέριος νὰ περιπατῶ;
Εἰς Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶδιδε τὸ Βασιλεῖόν του δι' ἓνα ἴππον.
Ἐγὼ δίδω τὴν αὐτοκρατορίαν μου δι' ἓνα ἀσφαλῆς ἀερόστατον, τοῦ ὁποῦ τοῦ μυστικὸν ἐγὼ νὰ κατέχω μόνος!

Θέλετε νὰ μάθητε τὰ κατ' Ἀλέξανδρον καὶ τὸ φαγῆ τους; Ἀφ' οὗτου ἰδοκίμασαν οἱ ἀθεόφοβοι νὰ με ἀνατινάξουν δειπνούντα, μετὰ τὴν βούκαν σ' τὸ στόμα — tableau — τίς οἶδε! θὰ ἔμεινε μετώρος ἢ σιαγὼν μου κᾶπου! — ἄλλο tableau — ἐξέλιπε καὶ ἡ μόνη μου ἡδονή — ἡ ἡδονὴ τοῦ δειπνῶν. Ἦκουα ὅτι οἱ Τούρκοι σέβονται τὸ δειπνῶν καὶ ἐνόμιζα ὅτι οἱ μηδενιστὰς δὲν θὰ εἶναι χειρότεροι ἀπὸ Τούρκους! Τώρα; Δὲν τοῦμω νὰ καθῆσθε εἰς τὸ τραπέζι.
— Τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμον.
— Δὲν θὰ φάγω ἀπόψε.
— Ἡ αὐτοκράτειρα εἶνε περιμένει.
— Εἶμαι ἀδιάθετος.

Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν ὅτι ἔχω γεμίσει τῆς τσάπαις μου κρέα φαγητὰ, κάποτε καὶ ζεστά, φρούτα, γλυκίσματα καὶ ὅπου εὐρεθῶ μοναχός μου, τοιμπῶ κᾶτι. Τὰ πανταλόνια μου κατῆντησαν . . . Ἀλλάζω κάθε ὥρα. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πράξω ἄλλως.
Τὶ νὰ εἶπω περὶ τῶν συζυγικῶν μου καθήκοντων; Δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος. Δὲν εἶμαι πλέον ἀνὴρ. Οὔτε δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω πλέον. Ἴσως ἄλλοτε συνεχίσω τὰς σημειώσεις μου.

Λοιπόν, μελαγχροινὴ μου;
Ἐάν ἦμιον αὐτοκράτωρ, θὰ ἔστειλα κατὰ διαβόλου τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ θὰ ἐγίνόμην:
Καλδοδξής.
Ἡ τοῦλάχιστον:
Ἡρωθυπουργός σ' τὴν Ἑλλάδα.

Καλιμπάν.

ΕΙΣ ΔΖΑΝΕΣ.

Ἀφ' οὗτου ὁ μελισταγῆς — τοὺς λόγους μέλι — Τζάνες
Ααλεῖ,
Τοῦ; λόγους τοῦ; μελισταγῆς καλοῦσι μελιτζάνες
Πολλοί.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Εἶδαμε καὶ Βεδουῖνους ἐπαίτας μετὰ τὰ χράματα τῶν καὶ μετὰ σκηνὰς ἑτοιμοὺς νὰ τὰς στήσουν ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τῆς Ὁδοῦ Σταδίου. Ἡ σημαία τῶν θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ἐτοιμάσατε τὰ μανδύλια σας ὁ κ. Λογοθέτης ἀναγγέλλει ὅτι παύει πλέον νὰ γράφῃ ἐν τῇ Πρωτῇ μεθυγραφικῆς ἀπαντήσεως εἰς τὴν α' Βφημερίδα, ἀναλαμβάνει δὲ πάλιν τὰ καθήκοντά του ὡς διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Ἡρώτων τὸν Νομάρχην μας:
— Ποῦ θὰ φάτε ἀπόψε;
— Σ' τὴν α' Ἀττικῇ, ἀπάντησεν.
— Ἄ, ξέρω, ἐπέλαθεν ὁ ἄλλος, τώρα τρῶς τὴν Ἀττικῇ.

Ἵστερον ἀπὸ τὰς ὀνθολογικὰς διατριβὰς τοῦ κ. Βλάχου καὶ τὸ τελευταῖον ἄκοσμον καλαμπούρι τῆς α' Ἑστίας περὶ εσθκώματος ποδῶν καὶ δὲν συμμαζεύονται, ἢ φράσις ἐκτὸς ἐξ ἀμάξης ἀντικαθίσταται διατάγματι τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» διὰ τῆς φράσεως: «ἐκτὸς Ἑστίας».

Ἐτύχως ὁ Ξένος εὗρεν ἄλλη δουλειά ἀπὸ προχθὲς εἶναι ὀπλισμένος ὡς ἀστακός, κωνηγῶν 25,000 ἀγγλικὰς λίρας ὡς τίμημα μεσιτείας τῆς πωλήσεως τοῦ μεταλλείου Σερβίου. Προετοιμάσθητε εἰς τὸ θέαμα φρικτῆς Βουρζενομαχίας.

Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Βαλαμακῆν, νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ ἐὰν ὁ πρωτοδικὴς Ἀμπελάς καὶ ὁ ἐφέτης Γορτύνιος μένουν ἀκόμη σ' τὴν Ἀθήνα ὕστερα ἀπὸ τὴν περὶ φυγῆς τῶν ἐγκύκλιον.

Καὶ ἄλλος τίτλος ῥομαντικῶν ποιήσεων:
Ἡνοαὶ καὶ κλάσματα.

Ἡ ΘΥΕΛΛΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΜΙΘ.

Πάντας ἠπάτησεν ὁ χειμὼν Σμιθ προαγγείλας καταγιγῆσας, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ μηχανικοὶ ἀξιοματικοὶ ἐσπευσαν νὰ ἐπιθεωρήσασιν τοὺς κεραιναγωγούς.
Παρήλθε δὲ τὸσος καιρὸς ἀπὸ τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ παγωμένου Σμιθ καὶ ἀκόμη καταγιγῆς τίποτε.
Καὶ ὁμοῦ ὁ Δεκέμβριος Σμιθ δὲν ἠπατήθη.
ἠπάτησεν, ἀλλὰ δὲν ἠπατήθη.
Ἡ θύελλα ἐνέσκηψε πρὸ καιροῦ καὶ ἐπικρατεῖ φοβερά ἀκόμη.
Ἄλλὰ ποῦ;
Ἐν τῷ βουλευτηρίῳ.
Ὁ χειμὼν Σμιθ εἶχε λαλήσει ὡς πολιτικός.

Δὲν πιστεύετε καὶ γελάτε. Πορευθῆτε ὁμοῦ εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ θέλετε ἰδῆ τὴν ἐπικρατοῦσαν σφοδρὰν τρικυμίαν.

Τὸ πλοῖον τὸ πολιτικὸν τὸ καλούμενον Ἡμερησία διατάξις θὰ τὸ ἴδῃτε ἐν μέσῳ τῆς καταγιγῆδος κλυδωνιζόμενον, κυμαινόμενον καὶ ἐναγωνίως προσπαθοῦν νὰ σώσῃ τὸ φορτίον τοῦ ἐκ νομοσχεδίων ἀποτελούμενον.

Οἱ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἄνεμοι Κότταρης καὶ Τζάνες, ἐξηγριωμένοι διὰ τῶν ἀτελευτήτων ἐπερωτήσεων τῶν, τὸ ἀποδιώκουσι τὸ δυστυχὲς ἐκ τῆς ἀκτῆς, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ πρῶτος Μεσσηνέζης ἀπλόνει τὸ πρυμνήσειον, ὁ δὲ ἐπιστάτης τῆς διαμετακομίσεως πρόεδρος τῆς βουλῆς ἐκτείνων τὰς χεῖράς του ἵνα ἀρκάσῃ ταῦτο καὶ προσδέσῃ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν αὐτὴν τῆς συζητήσεως, ἀποσύρει ταύτας ἀπὸ πῆρας.

Ὁ πρῶτος Μεσσηνέζης ἄλλοτε εὐχεται τοῖς ἀνέμοις, ἄλλοτε φοβεράς κατ' αὐτῶν ἀποτείνει κῆρας.

Ὁ ἐπιστάτης τῆς διαμετακομίσεως πρόεδρος λυπούμενος τὸ φορτίον εὐχεται καὶ αὐτός.

Πλὴν εἰς μάτην τὰ πάντα. Οἱ ἄνεμοι Κότταρης καὶ Τζάνες συρίζουσιν ἀγριώτερον καὶ πλῆττουσι τὸ πλοῖον δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾷ καλοῦντες καὶ ἄλλους ἀνέμους εἰς βοήθειάν των, τοὺς διαφόρους ἐκείνους βουλευτὰς, οἵτινες πρὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως συνειθίζον νὰ ἀναπτύσσουν ὅλην τὴν ῥητορείαν των τὴν ἀτελεύτερον.

Τὶ ἀπελπίσια καταλαμβάνει τὸν πρῶτον Μεσσηνέζην!

Ἡ δὲ καταγιγῆς αὐτὴ ἐπικρατεῖ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐπὶ δύο μῆνας τώρα, κατ' αὐτὰς δὲ συνέβη καὶ ἄλλο χειρότερον δυστύχημα.

Ἐνῶ τὸ πλοῖον ἠλπίζε λαβὸν καὶ ἕτερον φορτίον, τὸν προϋπολογισμὸν, νὰ ἐξελίξῃ τοὺς ἀγρίους ἀνέμους καὶ φθάσῃ εἰς τὴν αὐτὴν συζήτησιν, προσέκρουσεν αἰφνης ἐπὶ ὑφάλου φοβεράς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ προϋπολογισμοῦ, καὶ τώρα ὁ ἀτυχὴς πρῶτος Μεσσηνέζης μεταβληθεὶς εἰς καλαφάτην προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὰ διεργαγῶτα αὐτοῦ μέρη.

Οἱ ναῦται Δημητριάδης καὶ Ἀθ. Πετμεζῆς ἐζήτησαν προθεσμίαν δύο ἡμερῶν ἵνα καταφατικῶς τὸ πλοῖον ἡμερησία διατάξις καὶ δυνηθῇ νὰ πλεύσῃ.

Ὁ δὲ πρῶτος Μεσσηνέζης κατὰ τὸ διάστημα ταῦτο ἐξορκίζει τοὺς ἀγρίους ἀνέμους.

Ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ θύελλα ἢ μαινομένη ἐν τῷ κοινοβουλίῳ θὰ προσλαμβάνετο; θὰ κατέπαυεν ἤδη ἀν' εἰχομεν εὐσεβεῖς ἄνδρας ἐν τῇ βουλῇ, διότι οἱ ἄνεμοι μόνων τῶν εὐσεβῶν ἀκούουσι.

Εὐσεβεῖς ἄνδρες εἶνε οἱ ὑπουργοί.
Ἵπουργοὺς δὲ δὲν ἔχει κατὰ τὰς δεινὰς αὐτὰς τρικυμίας ἡ βουλὴ.

Τοῦτο τὸ ἐνόησεν ἐγκαίρως ὁ πρῶτος Μεσσηνέζης καὶ ἡ τελευταία του εὐχὴ ἦν νὰ ἀποκτήσῃ ἡ βουλὴ ὑπουργούς.

Λουκιανός.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Διευθύνειν «Μη Χάνεσαι»

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.—Πρόξενος Ταϊτανίου Βαλλιάνος, ίνα κρατηθῆ ὡς τὴν θέσιν του, ἔστειλε πέντε τελεκίδες χαβιαρίου, διὰ κκ. Κουμουνοῦρον, Δεληγιάννην, Ζαίμην, Δύγερινόν καὶ Μαυροκορδάτον. Τηλεγράφησέ μου τί νὰ τοὺς κάμω.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ». — Ἐστειλε τὸ χαβιὰρ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς τελεκίδας ἄλλοις εἰς τοὺς κυρίους πρὸς οὓς διευθύνονται ἄλλως θὰ πᾶγῃ ὡς τὰ χαμένα.

Εἰς Μαρίαν.

Γιατί δταν τὰ χεῖλη μου προφέρουν τ' ὄνομά σου
Νιώθω μέσα στὰ στήθια μου ἀνέκφραστη λατρεία,
Γιατί ὁ νοῦς μ' ὅπου σταθῆς εὐρίσκειται σιμά σου ;
Μήπως γιατί λένε καὶ σὲ Μαρία ;

Γιατί δταν τὰ μάτια μου ὁ ὕπνος θὰ νὰ κλείσῃ
Σὲ βλέπω —δνιερὸ χρυσό— ἀγνή σὰν τὴν παρθένα ;
Γιατ' ὕστερα ἢ χαραυγὴ μὲ σὲ θὰ μὲ ξυπνήσῃ ;
Μήπως γιατί Μαρία λέν' καὶ σένα ;

Σὰν Παναγιά μοῦ φαίνεσαι, χωρὶς νὰ βλασφημήσω,
Ὅμως ἂν εἶσαι σπλαχνικὴ καθὼς ἡ Παναγία
Γιατί δὲν μὲ ἀφίνεις μιὰ φορὰ γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω ;
Δὲν εἶμαι χριστιανὸς κ' ἐγὼ, Μαρία ;

De Cock.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Ἕλλην σπουδαστὴς ἐν Παρισίοις μεταβαίνει πρὸς ἐπίσκεψιν Γάλλου φίλου του.

Κρούει τὴν θύραν.

— Ὁ Γάλλος ἐρωτᾷ ἐσωθεν :

— Qui est là ?

— Ὁ Ἕλλην σπουδαστὴς ἀπαντᾷ γαλλικώτατα.

— Je.

Ἐν τινι καπνοπωλείῳ :

— Δὲν ἀγοράζεις καὶ σὺ καπνὸ ;

— Ἄ ! ὄχι, δὲν ἔχει ἀπ' τὸν δικό μου τὸν καπνὸ.

— Τί, καπνίζεις ὄλο τῆς Ἀθάνας ;

— Ὅχι, τῆς Ἀμάκας.

ΜΑ ΚΡΙΜΑ!

Λένε πῶς τάχα μόνο σ' τὸν ἀπρίλη
Ἄνθιζουνε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα.
Τώρα ἂν νάχωμε γεννάρη μῆνα,
Κι' ὁμως ἔς τὰ μάγουλά της καὶ ἔς τὰ χεῖλη
Κρίνα καὶ ρόδα βλέπω ἀνθισμένα.

Μὰ κρίμα δὲν ἀνθίζουνε γιὰ μένα.

Ἀράχνη.

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΟΙ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΙ.

Πόσαις βραδύαις ἐπέρασα κοντά της,
Καὶ πόσο μ' ἀγαπούσε, σὰς ὀρκίζομαι.
Τώρα ξεχάνω ὅλα τὰ δικά της
Ἐνα θυμοῦμαι μόνο καὶ φουρκίζομαι.

Θυμοῦμαι, δὲν τὴν ἔχω φιλημένη
Μὰ οὔτε μιὰ φορὰ . . . ἔκουταμάρ !
Τί κέρδισα ; ποῖος ξέρει λιγωμένη
Ποῖος τὴ γλεντάει τώρα μὲ λαχτάρα . .

Γυναῖκ' ἀφοῦ δὲν ἦταν σὰν ταῖς ἄλλαις,
Κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κατέβη κάτω,
Θὰ νὰ διψοῦσε ἀνθρώπιναις ἀγκάλαις.
Θεὸς φυλάξοι ἀπ' ἄγγελο φευγάτο !

Κοιητής.

Εἰς τοῦ Κ. Παναγλή

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 202, ἀντικρὸ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζῆ :

καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Προσωπίδες χονδρικῶς.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

Διευθυντὴς Λεοῦσης

Κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀντικρὸ τοῦ Βασιλικοῦ Σταθμοῦ.

Ὁ κ. Λεοῦσης, κομμωτὴς τοῦ θεάτρου, εἶναι καλλιτέχνης διὰ τὰς κομμώσεις ἰδίως τῶν κυριῶν, προσκαλούμενος κατ' οἶκον καὶ αἰθρῶν τῶν τόνων τοῦ κάλλους εἰς τὴν κόμμωσιν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΦΙΑΟΚΑΛΟΝ.—ΟΛΑ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΤΩΝ

ΠΑΡΙΣΙΩΝ—ΠΕΡΟΥΚΑΙ ΔΥ ΕΝΟΙΚΙΟΝ.—ΠΕ-

ΡΙΦΗΜΟΣ ΣΙΝΙΚΗ ΒΑΦΗ.